

*Sloga družī nas edina.
Živi pesem, domovina!*

SLOVENSKO GLASBENO DRUŠTVO »LJUBLJANA«

more zreti nazaj na 36 letno uspelo delovanje na glasbenem polju. Ustanovljeno leta 1892. je stalo do danasnjega dne med najagilnejšimi pevskimi zbori. Spočetka (ob ustanovitvi) slovenska pesem ni služila toliko umetnosti, kakor narodni probudi. Ko so se razmere slovenske pesmi predručile in je začela procvitati slovenska novejša pesem, ki ni imela namena samo buditi narodnih čustev in kratkočasiti Slovencev, si je izbrala za cilj pevsko umetnost samo. Njeni koncerti po letu 1908. do svetovne vojne in po vojni kažejo, da je vedno pazno zasledovala razvoj slovenske pesmi, obenem pa tudi ni prezrla tujerodne glasbene literature, zlasti češke ne. Redno vsako leto je prirejala »Ljubljana« dva koncerta, ki sta odpirala zaklade domačega in tujega glasbenega sveta.

Reorganizacijo zbora po vojni je izvedel dirigent profesor Bajuk, kateri je tudi s koncertom proslavil društveno tridesetletnico.

Ob ustanovitvi »Pevske zveze« (leta 1921.) se je postavila na čelo vseh v zvezi včlanjenih zborov cele Slovenije in jim bila vodnica. Tolmačiti je hotela pevcem po deželi novo pot, kazati jim nove steze k cilju in jim pomagati kvišku. Priredila je v tem smislu več koncertov po deželi in ob priložitvi Prekmurja poletela med daljne rojake in jim priredila tri koncerte. Svojedobno je vzdrževala nekaj časa tudi glasbeno šolo, kjer je deloval kot glasbeni učitelj tudi pokojni Vedral, ki ga najdemo med bivšimi dirigenti »Ljubljanec«.

Posebno pozornost so v novjšem času vzbudili koncerti ruske cerkvene glasbe, ki so bili v koncertnem življenju posebnost zase. Med dirigenti društva »Ljubljana« najdemo, kot omenjeno, Čeha profesorja Vedrala in opernega kapelnika Benišeka, dalje odlične slovenske skladatelje Gerbiča, Sachsa, Svetka, dr. Kimovca i. t. d. Največjo moč in silo svojega delovanja je razvila pod zadnje imenovanimi Svetkom in dr. Kimovcem.

Letos ob velikem prazniku češkoslovaškega naroda hoče »Ljubljana« zlasti s slovensko narodno pesmijo pozdraviti bratski narod in stopiti z njim še v pristrčnejše stike.

SLOVINSKÉ HUDEBNÍ SDRUŽENÍ »LJUBLJANA«

s uspokojením hleděti může zpět na 36 letou úspěšnou práci na hudebním poli. Založeno roku 1892 nalézalo se a nalézá až do dnešního dne mezi nejagilnějšími slovinskými pěveckými spolky. V době založení zboru nesloužila slovinská píseň tolik umění, jako spíše národnímu probuzení. Mezitím poměry se v tomto směru změnily a zkvétati začala slovinská píseň novější, jejímž cílem nebylo jenom buditi city národní, nýbrž i mety umělecké. Koncerty sdružení »Ljubljana« pořádané po roce 1908 do světové války a po ukončení této dokazují, že vždy bedlivě sledovala rozvoj slovinské písně a zároveň také hudební literaturu cizí, zejména českou. Pravidelně každého roku pořádala »Ljubljana« dva koncerty, které programově byly výběrem hudební literatury domácí i cizí.

Reorganisaci sboru po válce provedl dirigent Bajuk, který také koncertem oslavil 30 leté výročí trvání pěveckého sdružení »Ljubljana«.

Při založení »Pevske zveze« (Pěveckého svazu) r. 1921. stálo sdružení »Ljubljana« na čelu všech přidružených pěveckých spolků slovinských a připadla mu úloha vedoucí. Cílem sdružení »Ljubljana« bylo tehdy ukazovati všem slovinským milovníkům nové cesty vedoucí k vytčené metě a pomáhati jim ve snahách směřujících k vývoji a zdokonalení. Za tím účelem uspořádala »Ljubljana« mnoho koncertů po venkově slovinském a když slovinská pokrajina »Prekmurje« připojena byla k Jihoslavii, uspořádala vzdáleným těmto bratrům několik koncertů. Svého času vydržovala také svou vlastní hudební školu, na které působil zemřelý prof. Vedral, jenž by rovněž po jistou dobu dirigentem »Ljubljane«.

Zvláštní pozornost budily poslední dobou koncerty ruské církevní hudby »Ljubljanou« pořádané, jež v koncertním ohledu byly událostí pro sebe. Mezi dirigenty zboru »Ljubljana« najdeme již jmenovaného Čecha prof. Vedrala a prof. Benýška, kapelníka opery, dále známé hudební skadatele Gerbiče, Al. Sachse, Svetka, Dra Kimovce.

Vrchol síly a dokonalosti dosáhla »Ljubljana« ve své činnosti pod sbormistry posledně jmenovanými: Svetkem a Drem Kimovcem.

Letos při příležitosti velikého svátku československého národa chce »Ljubljana« zejména slovinskou národní píseň pozdraviti bratrský národ a navázati s ním styky ještě srdečnější a těsnější.

SPORED PROGRAM

KONCERTA SLOVENSKEGA GLASBENEGA DRUŠTVA KONCERTU SLOVINSKÉHO HUDEBNÍHO SDRUŽENÍ

» L J U B L J A N A «

ZBOROVODJA: — DIRIGENT:

D R. A N T. D O L I N A R

1. Slovinské písně // vínek národních písní resp. v národním tonu komponovaných:
 - a) Potočnik (1799—1877): Planinar // Horal
 - b) Národní (Gostiša): Pastirica // Pastýřka
 - c) Adamič (r. 1877): V gozdu // V lese
 - d) Vilhar (1852—1928): Bledi mesec // Bledý měsíc
 - e) Narodni (Kramar): Roža // Růže
 - f) Fleišman (1818—1874): Triglav (šesterohlasně)
2. A. Lajovic (r. 1878): Z daljnega morja
S dálného moře
3. St. Premrl (r. 1880): Z glasnim šumom s kora
S kůru chorál zní
4. Dr. Fr. Kimovec (r. 1878): Venček gorenjskih
Vínec písní gorenských
5. M. Tomc (r. 1890): Májová

P Ř E S T Á V K A :

6. Dr. A. Dolinar (r. 1894): Mlada pota, venček narodnih
Nové cesty, vínek národních
7. E. Hochreiter (1871): Nočni psalm // Noční žalm
8. Koroške narodne: a) Pojdem v rute (Dev)
Půjdu do hor
b) Spov ptice pojo (Dev)
Opět ptácci pějí
c) Gor čez izaro (Hubad)
Vzhůru na jezero
9. F. Adamič (r. 1877): Ecce dolor // 5 hlasový sbor s
doprovodem oktetu dechové
hudby

1.

Slovenija v pesmi

Venček narodnih oziroma v
narodnem tonu zloženih

a) *Potočnik*

Planinar

Visoko vrh planin stojim,
v veselju rajskem tu živim;
tam dol' ljudje prebivajo,
veselje redko vživajo.
Prid' vrh planin,
nižave sin!

Men' prvo solnce zablišči,
ko zajde, meni še svetli;
mrakovi dol' stanujejo,
in srea omrzujejo.
Prid' vrh planin,
nižave sin!

Men' bistré sape zrak vedre,
mi jasnijo glavo, srce;
tam dol' megle se vlačijo,
duha more in tlačijo.
Prid' vrh planin,
nižave sin!

b) *Narodna (Gostiša)*

Pastirica

Nad vasjo je čredo pasla,
v srcu ji je vstal nemir,
s hrepenenjem v dol je zrla,
kjer je vriskal mlad pastir.

Ko bi sreča kdaj hotela,
da bi ž njim šla pred oltar,
v koči bi živela,
črede pasla več nikdar.

Slovinsko v písni

Vínek národních resp. v nár.
slohu komponovaných

Horál

V horách vysoko dlím,
veselí ráje užívám;
v údolí lidé přebývají,
radostí málo užívají.
Přijď vzhůru na výšiny,
nížiny ty syne!

Mně prvně slunce zasvitne,
a zajde když, mně svítí dál;
v oblaka černá halí se nížina,
a srdce tíží mráz.
Přijď vzhůru na výšiny,
nížiny ty syne!

Mně bystrý vzduchu vánek
hlavu zjasní, srdce.
V nížinách mlhy se táhnou,
duši moří a tlačí.
Přijď vzhůru na výšiny,
nížiny ty syne!

Pastýřka

Nad vsí stádo svoje pásla,
v srdci nepokoj ji jal,
v touze hledí do údolí,
tam kde zavýsk' pastýř mlád.

Kdyby štěstí někdy dalo,
abych s ním šla před oltář,
v salaši bych navždy žila,
stádo svoje opustila.

Želja se ji je spolnila,
ali sreča prišla ni,
doli v koči mlada žena,
žalostna na grič strmi.

c) *Adamič*

V gozdu

Čuj, v gozdu lovčev rog doni,
trara, trara, trara,
na lov tovarišem veli,
trara, trara, trara.

Oj beži zajček, srnica,
le skrij se drobna ptičica!
Tu v gozdu varno ni!

Nabita je že puškica,
gorje, če ostrá kroglica
v srce, v srce zadela bi!

Čuj, v gozdu lovčev rog doni,
trara, trara, trara,
na lov tovarišem veli,
trara, trara, trara.

d) *Vilhar*

Bledi mesec

Bledi mesec, tebi tožim
svoj na svetu revni stan,
k tebi tožen roko prožim,
iščem leka svojih ran.

Vse na svetu mirno spava,
vse na svetu zdaj molči,
samo moja solza plava,
srce moje le ječi.

e) *Narodna (Kramar)*

Roža

Tam v dolu roža rase,
pri potoku sama zase,
naj le rase, naj le rase,
saj ni moja roža to.

Prání se jí vyplnilo,
avšak štěstí odletělo,
v nízkém domku mladá žena,
v žalosti na dumné hory zří.

V lese

Slyš, lovecův roh zvučí,
trara, trara, trara,
k lovu kamarády zve,
trara, trara, trara.

Prchá zajíček i srnka v dál,
a i ty ptáčku malý skryj se,
zde v lese nebezpečno je!

Flintička už je nabitá,
zle, jestli ostrá kulička
v srdce zaletí.

Slyš, lovecův roh zvučí,
trara, trara, trara,
k lovu kamarády zve,
trara, trara, trara.

Bledý měsíc

Luno bledá, tobě žaluji
bědy svého života,
k tobě smutný, ruku zvedám,
hledám léku pro své rány.

Vše na světě klidně spí,
vše na světě teď mlčí;
jenom moje slzy kanou,
jenom srdce moje lká.

Růže

U potoka růže roste,
u potoka růže jediná,
nechť roste, nechť roste,
vždyť to není růže má.

Ko bi moja rož'ca bila,
slanca bi je ne vmorila,
o zakaj s' me zapustila,
ti pristrčna rožica.

O pristrčna rožca mala,
Nate zgodaj slanica pala,
naj le pada, naj le pada,
saj ni moja roža to.

f) *Flejšman*

Triglav

V gorenjsko oziram se
skalnatu stran,
Triglava blišče se vrhovi,
prot' jasnemu nebu kipi
velikan,
kaj delajo, gleda, sinovi.

On videl je zgodbo Sloven'je
otrok,

je slišal njih petje, njih vrisk
in njih jok.

Vse je vihar razdjal, vse je
vihar razdjal,
narod pa zmiraj stal, narod
pa zmiraj stal.

Gledal nad Triglavom neba
obok,
gledal nad Triglavom neba obok.

2.

A. Lajovic

Z daljnega morja

Z daljnega morja, lastovka
dospela
pesem je zapela: februar,
le meti,
marec, razgrajaj, besni, vendar
mráz
sneženi že diši po vesni.
Z daljnega je morja lastovka
pesem je zapela. [dospela,

Kdyby mojí růží byla,
mrazem by as nehynula.
Ó proč jsi mne opustila,
ty růžičko mého srdce.

Ó ty růže srdce mého,
mrazem jsi ty zahynula,
nechť mrzně, nechť mrzne,
vždyť to není růže má.

Triglav

Na goreňské skály oko moje
hledí,
vrchol Triglavu zářivý zřím.
Na jasném nebi tyčí se velikán,
děti jeho, co dělají, s výše své
vidí.

On život viděl Slovenie synů,
on slyšel jich pěni, výskot a
pláč;

vichr vše roznes', vichr vše
rozerval.

Národ ale stojí, národ
vždycky stál,
nebeskou jen klenbu nad
Triglavem zřel,
nebeskou jen klenbu nad
Triglavem zřel.

Z dálného moře

Vlaštovička letíc z dalekého
moře
písen zapěla: únore, ty sněžný,
břežne, běsni, vztekej se,
vždyť tvůj mráz již vesnou
dýše.
Z dalekého moře vlaštovička
letíc,
písen zapěla.

3.

St. Premrl

Z glasnim šumom s kora

Z glasnim šumom s kora
orgle so donele,
druži se z donenjem
glas soseske cele:
Počeščena Ti Devica,
vseh nebes in zemlje,
naših src kraljica!

Tak soseska poje
in na prsi bije, bije,
skoz visoka okna
jasno solnce sije.

4.

Dr. Fr. Kimovec

Venček gorenjskih

Sem deklica mlada, vesela,
sem pravo, slovensko dekle,
kot slavček veselo bi pela.
da b' daleč razlegalo se.
Tralala, lalala, tralala,
lalala, tralala, lalala.

Zkaj bi nek sladko ne pela,
zakaj bi vesela ne b'la,
saj vsak dan krog mojega čela
mi sapca gorenjska pihlja.

Dekle je na pragu stala,
svetle zvezde preštevala,
svetle zvezde h kraj' gredo,
preljub' moj fantič, pojd'
domov!

S kůru chorál zní

Velebný hlas s kůru
kostelem se nese,
dole s písni lidu
spoljuje se:
Sláva bud Tobě Maria,
královno nebes i země
i vroucích srdcí našich!

Lid tak vroucně pje,
prosba k nebi letí:
vysokými okny
jasné slunce září.

Vínek goreňských písní

Mladé jsem děvče, veselé,
pravé slovinské děvče jsem,
jak slavíček veselé bych pěla,
do dálky by píseň moje zněla.
Tralala, lalala, tralala,
lalala, tralala, lalala.

Proč sladce nezpívala bych,
proč veselé nebylo by srdce mé,
vždyť každíčkého jitra
čelo moje vánek hor chladí.

Dívča na prahu stála,
jasné hvězdy počítala:
jasné hvězdy v dálku jdou —
miláčku můj pojd' domů.

Da te ne bodo srečevali,
da te ne bodo povpraševali,
kje si hodil, kje si bil,
da si tak čeveljčke zrosil.

*

Na planin'cah solnčice sije,
na planincah lušno je.
Gor pojejo drobne ptič'ce,
gor pojejo ptičice.
Gor cvetejo rožice,
na planincah lušno je.

*

Travnički so že zeleni,
z drobnim' rož'cam' nasajeni,
sem jih trgala, v venčke
spletala,
dokler sem še mlada b'la.
Dokler sem nedolžna bila,
bele gvante sem nosila,
zdaj pa tam leže,
zdaj pa tam trohne,
ker ne maram več za nje.

*

Pozdravljam te, gorenjska
stran
in tebe Bled široko znan.
Otoka mila cerkvice,
nebes Kraljica in Gospa,
ljubezni polna, vsmiljena,
ponižno bod' pozdravljena.

5.

M. Tome

Majevea

Rija, raja, rija, raja,
vsi se veselimo maja.
Brzo se okrog vrtimo,
čas veselja porabimo!
Rija, raja, rija, raja,
vsi se veselimo maja!

Aby tě nikdo nepotkal a ptal,
kdes tak dlouho chodíval,
kde jsi chodil, kde jsi byl,
žes botičky zarosil.

*

Tam na horách slunce září,
tam na horách krásně je.
Malí ptáčci mile pějí,
libě pějí, vesele.
Tam na horách kvítí kvete,
tam na horách krásně je.

*

Zelená je už travička,
kvítím drobným zdobena.
Kvítí trhala jsem, věnečky
pletla,
mladá když byla jsem,
mladá dívka nevinná;
teď tam leží,
teď tam vadnou,
věnečky už nevíju.

*

Pozdravuji vás goreňské
stráně
i tebe Bled světově známý,
na ostrově milý kostelíček.
Nebe královno a Paní,
lásky plná, milosrdná,
poníženě buď pozdravená!

Májová

Rija, raja, rija, raje,
všichni těšíme se z máje
v radosti a tanci, zpěvu
ubíhá nám čas!
Rija, raja, rija, raje,
všichni těšíme se z máje!

Naokrog lahkkih nog,
hitro kar se da!
Dol in gor, pleše naš veseli
zbor.
Rija, raja, rija, raja,
vsi se veselimo maja!

Zlato solnčece nas greje,
cvetka vsaka se nam smeje,
ptičke vse gostole,
vse kipi od radosti.

Naokrog lahkkih nog,
hitro kar se da!
Rija, raja, rija, raja,
vsi se veselimo maja!

6.

Dr. A. Dolinar

Mlada pota

Venček narodnih

Po gorah grmi in se bliska,
fantič moj po polju vriska,
žvižgaj, vriskaj al' pa poj,
saj prideš k meni v vas nocoj.

Fantič prišel je pod okno,
rahlo trkal je na polkno,
vstani, ljub'ca, odpri mi,
saj že zadosti spala si.

Jaz se nisem še naspala,
k' sem ves čas premišljevala,
kdo je žvižgal, kdo je pel,
kdo je bil tako vesel?
Jaz sem žvižgal, jaz sem pel,
pa jaz sem bil tako vesel!

So ptičice zbrane, v planince
lete,
tam dol na Dolenjskem je
zdravje moje,

Do kola poskoč
svižnē, lehkou nohou!
Dolu i nahoru tančí
naš veselý sbor.
Rija, raja, rija, raje,
všichni těšíme se z máje!

Zlaté sluněčko nás hřeje,
kvítko každé na nás se směje,
ptáče sborem pějí,
vše radostí výská.

Do kola poskoč
svižnē, lehkou nohou.
Rija, raja, rija, raje,
všechno veselí se z máje.

Mladé směry

Vínek národních

V horách duní, šlehá blesk,
dole v polích milý výská,
výskej, hvízdej nebo pěj,
však ty přijdeš v noci k nám.

Přišel milý pod okénko,
na okénko zaťukal,
vzbud se milá, otevři mi,
dost už spala očka tvá.

Nic jsem ubohá nespala,
noc celičkou vzpomínala,
kdo to výskal, kdo to pěl,
kdo že to byl tak vesel.
Já jsem hvízdal, já jsem pěl,
já jsem to byl tak vesel.

V houfu ptáček k horám letí,
tam je srdce mého ráj,

pa se vzbudi, se vzdrami,
ti mrzli Gorenjč,
boš videl kaj dela Dolenjč.

On seka, obklesti, pripravlja
si les,
ga v butaro veže, ravna si ga
vmeš,
pa na voz ga naklada,
z živinco spelja,
al' njemu pa srček igra.

*

Ti si urce zamudila,
ko gorelo je srce,
si ošabno se nosila,
zdaj pa jokuš se zame.
Kak so mene rane sklele,
kadar mislil sem na te,
zdaj so rane zopet cele,
srče polno je srce.

Jaz pa čem si drugo zbrati,
jo peljati pred oltar,
dal ji prstan bodem zlati,
bom ji mož in gospodar.
Ti pa sama boš ostala,
premišljevala to gorje,
boš mladost objokovala,
in tud' mislila na me.

*

Kmetič veselo na svetu živi,
na polje gre orati,
gre svoje seme s'jati,
korajžno, veselo na svetu živi.

Fantič veselo na svetu živi,
kosico si nabrusi,
na travnik' jo poskusi,
korajžno, veselo na svetu živi.

vzbud' se synu mrzlych hor,
uvidiš co sedlák v kraji je.

Rubá, káci, dříví seká,
do otýpek váže,
na vozíček je nakládá,
srdce jeho jásá.

*

Chvilku jsi se opozdila,
hořelo když srdce,
pyšná jsi ty ke mě byla,
a teď pláčeš pro mne.
Rána v srdci tížila mne,
když jsem myslel na tě,
nyní rána zacelena,
šťastno je mé srdce.

Jinou já si teď vyberu,
půjdu já s ní před oltář,
dám jí prsten celý zlatý,
jako muž a hospodář.
Potom zůstaneš ty sama,
myslet budeš na ten žal,
mladost budeš oplakávat,
ve vzpomínkách na mne.

*

Sedlák vesele si žije,
pole oře, símě seje,
s kuráží tak
vesele si žije.

Šohaj vesele si žije,
kosu klepe,
trávu seče,
vesele si žije.

Dekle veselo na svetu živi,
srpiček si nabrusí,
na njivi ga poskusi,
korajžno, veselo na svetu živi.

Starček veselo na svetu živi,
na pal'co se opira,
prot' nebu se ozira,
korajžno, veselo na svetu živi.

Kaj ti je deklica,
da si tak žalostna,
kaj mi je, nič mi ni,
srce me boli.

Fantič na vojsk' leži,
fantič le vstani mi!
Kako pa vstati čem,
k' me krogla teži.

Oblekla bom črni gvant,
saj ta je bil moj fant,
saj ta je bil moj fant,
ki mrtev leži.

Nožek uzela bom,
srček načela bom,
iz njega si vzela bom
tri kaplje krvi.

Sinoči sem na vasi bil,
naj bo,
tak' dolgo sem se zamudil,
naj bo.

Tak dolgo smo prepevali,
naj bo,
da skoraj bi zadremali,
naj bo.

Děvče vesele si žije,
srp nabrousí,
na poli jej zkusí,
vesele si žije.

Dědeček vesele si žije,
o hůl se opírá,
k nebi se dívá,
vesele si žije.

Děvče milé co ti je?
Proč jsi tolik smutná?
Co mi je, nic mi není,
jen srdce mne bolí.

Šohaj na bojišti leží.
Vstaň ty můj drabý!
Jakpak vstátí mám,
když mne střela tříží.

Černý šátek na hlavu si dám,
vždyť to byl můj milý,
vždyť to byl můj milý,
co tam v dáli padl.

Nožek si vezmu,
v srdce si jej vbodnu,
rudé krve kapky tři
z něho si já vezmu.

Včera večer v hospodě jsem
byl, ale ať,
dlouho, dlouho jsem se
opozdil, ale ať.

Dlouho jsme se radovali,
ale ať,
až jsme skoro zadřímali,
ale ať.

7.

F. Hochreiter

Nočni psalem

Zvezde hite čez visoko polnoč
tihe,
zlate, škoda za te,
duh, kam blodiš obupajoč?

Ptič prešumel je plaho gaj
do družice; tam cvetlice
vonj in šepet je obkrožil ves
kraj.

Poslji še enkrat k zvezdam
oko,
svetla cesta v bujna mesta,
duš tam hrepenenja pojo.

Slušaj navzdol: rodovi dreves
od obzorja daljna morja
zlagajo himno nižin do nebes.

Kakor iz školjke motnja
glasov
dih skrivnosti: ni radosti,
ni bolečin, a polno je snov.

Sredi vsega razprostri peroti
kot dve zarji, in v viharji
harfa boš, ki jo prebira
Gospod.
Zvezde hite čez visoko polnoč.

8.

Koroške narodne

a) Dev

Pojdem v rute

Pojdem v rute, v rute,
tam čez mraz
je če moj pobič
je pokopan.

Nočni žalm

Na nebi pólnočnim hvězdy se
třpytí,
tiché a zlaté.
Duše má, kde bloudíš zoufalá?

Tichým letem snes' se pták
hájem k milé svojí;
ve vůni kvítí tone celý kraj.

Pohleď znovu k hvězdám
jasným,
jas nebeský budí kraj.
Touha duší zpívá tam.

Poslyš: háje, lesy,
na obzoru dálná moře
hymnu nížin pějí nebesům.

Jako z mušle šumí hlasy
dechem tajemným:
není radosti, ní bolu,
jen mnoho snů...

Ve víru tom perutě rozpni,
jako záře dvě; a ve vichru
harfou budeš, na níž Hospodin
hrá.
Na pólnočním nebi hvězdy se
třpytí.

Korutanské národní

Do hor půjdu

Půjdu do hor vysoko,
tam do mrazu a vichru,
kde můj milý zakopán.

Tam dol poklekнем,
mal' požebram,
da n' bo moj pobič
ležal koj sam.

b) Dev

Spov ptice pojo

Spov ptice pojo,
spov rožce cveto,
tak zelena planina,
ke je kratekčasno.
Sem pa rožice trgal,
sem pa v hartelc hodou,
sem veselo prepivlal
in sem kratek čas mou.

Vse sekače sem zgubiv,
vse cokle zvomiv,
ko sem dov se planine
k tej dečvi hodiv.
Še za cokle je škoda,
noj še bolj pa za me,
ke bi imou hoditi
dol s planince k tebe.

c) Hubad

Gor čez jezero

Gor čez jezero, gor čez
gmajnico,
kjer je dragi dom z mojo
zibalko,
kjer so me zibali mamica moja
in prepevali: haji, hajo!

K' sem še majhen bil, sem bil
dro vesel,
sem več barti ktero pesem pel:
zdaј vse minulo je, nič več pel
ne bom,
zdaј ni več moj ljubi,
dragi dom.

Tam pokleknu,
pomodlím se,
by můj drahlý hoch
nespal tam sám.

Opět ptáčci pějí

Opět ptáčci pějí,
opět růže kvetou,
zelená se kraj,
rychle běží čas.
Růže jsem já trhal,
do zahrádky chodil,
vesele si zpíval
a v radosti žil.

Své kamarády jsem ztratil,
boty své roztrhal,
když jsem dolu s hor
k své milé chodíval.
Litoval bych bot,
ještě víc však sebe,
kdybych znovu chodil
k tobě, milá, s hor.

Vzhůru přes jezero

Vzhůru přes jezero, vzhůru
přes háj,
tam domov můj, má kolébka,
kde mne kolébala, mamička
moje
zpívající: haji, hajo!

Ve dnech mé mladosti srdce
mi pělo,
mnohé jsem písně já znal.
Nyní vše minulo, zpívati
nebudu víc,
nemám již domova, drahého
domova.

E. Adamič

Ecce dolor

Ecce dolor!
 Zelene ravnine,
 nad ravinami strme gore;
 kamorkoli zlato solnce sine,
 vse živi, vse cvete,
 le narod gine,
 pod bremenom tujčeve pete!
 Ecce dolor!

Kje so, kje so časi,
 ko za dom svoj sveti
 dedje naši tod so lili kri?
 Ko drhtel pred njimi
 je v trepeti prej sovrag,
 a zdaj gospod nam kleti,
 kje so?

Bili so in so prošli!
 Kje so, kje so ure,
 ko v ljubezni verni
 ljubil tod Slovenko je Sloven?
 Ko odmevali so v hlad večerni
 glasi iz junaških prs stoterni?

V veke, v veke li bo molčal
 spev jeklen?
 Kje so, kje noči so,
 ko v gozdovih širnih,
 med vejevjem svetih nam
 dreves,
 dim se dvigal v kolobarjih
 mirnih v počesčenju bitij
 nedozirnih k jasnemu,
 k jasnemu oboku je nebesa.
 Ecce dolor!

Vse minulo, kakor pena mine,
 kadar se valovi umire.
 Kamorkoli zlato solnce sine,

Ecce dolor

Ecce dolor!
 Zelené roviny,
 nad nimi hory se pnou;
 kamkoliv zlaté slunce plá,
 vše žije, vše kvete,
 jen národ hyne,
 pod bříměm cizincovy síly.
 Ecce dolor!

Kde jste, kde jste časy,
 kdy pro domov svůj svatý
 dědové naši prolévají krev?
 Kdy trás se před nimi
 ve strachu nepřítel lýtý,
 a teď, dušmane kletý,
 kde jsou?

Byla a minula.
 Kde jsou, kde jsou časy,
 kdy ve věrné lásce
 žil tu s družkou druh,
 kdy za večerů
 zněly hlasy junáckých prs
 steré?

Do věků-li bude mlčet
 ocelový zpěv?
 Kde jsou, kde jsou časy,
 v širokých kdy hvozdech,
 v stínu svatých nám stromů
 v obláčkách se zdvihal dým
 a v tichou slávu bytostí
 nes' se, stoupal k jasně
 klenbě nebes.
 Ecce dolor!

Vše prchlo, jako pěna mizí,
 když vlny uklidní se.
 Kdekoliv zlaté slunce plá,

vse živi, vse cvete,
le narod gine pod bremenom
tujčeve pete!
Ecce dolor!

Svoje dedov grobe razorava
v svoji zemlji tlačeni moj rod!
Kje je, kje je
slavnih predcev slava?
Kam izginila so vaša prava,
ki nekdaž so carovala tod?

Za goro solnce tone,
nemo s polja vrača se tlačan.
Kaj brezupno duh mi slabi
klone?
Ne! Ne! Razdrobil bodeš sužne
spone,
prost boš spet ti tlačeni Slovan!

vše žije, vše kvete,
jen narod hyne
pod bříměm cizincovy síly.
Ecce dolor!

Dědův svojich hroby ničí
ve své zemi zdeptaný můj rod.
Kde je, kde je
slavných předků sláva?
Kam ztratila se naše stará
práva,
která vládla kdysi tu?

Za horu slunce sklání se,
něm s pole vrací se ujařmený.
Proč beznadějně duch mi
slábne?
Ne! Ne! Rozbij pouta otrocká,
budeš zas volný, ujařmený
Slovane.

ROGAŠKA SLATINA

Největší a nejmodernější lázně v Království SHS. - Světoznámá alkal.-salin.
zřídla: TEMPEL, STYRIA, DONAT. — Indikace: nemoci žaludku a střev,
nemoci srdce, ledvin a jater.

BL ED — JI HOSL AV IE

Alpsko-klimatické letovisko a lázně, 502 m nad mořem ležící. Nejteplejší alpské jezero 22—27° C. Termální, sluneční, jezerní a vzdušné koupele. Vodní sport všeho druhu. Rybolov. Lov (kamzíci). Lázenská hudba, Zábavy, koncerty a serenádi na jezeru. Množství prvotřídních hotelů, pensionů a vilových bytů. Lékaři, lékárna, pošta, elektrické osvětlení, vodovod. — Autodoprava. Železniční stanice: Lesce-Bled na trati Beograd—Zagreb—Ljubljana—Jesenice a Bled-jezero na trati Mnichov (Viedeň)—Celovec—Jesenice—Terst. V sezoně vlastní celní úřad na stanici Bled-jezero. — Sezona:

Květen—Září. — Prospekty a informace bezplatně zašle

L á z e ň s k á s p r á v a B l e d S H S.

